

BATIL KIYASLARLA, BATIL SİSTEMLER, İSLAM'A MAL EDİLEMEZ! (2)

Bismihî Teala!..

Vahdet Gazetesî'nin 6-12/Mayıs/1991 tarihli nüshasında „İslam'da Parti“ başlığı altında bir yazı okumuştuk.

İşte bu yazıya „Ümmet-i Muhammed“ Gazetesî'nin 25/ Haziran/1991 tarihli nüshasında yukarıdaki başlığı taşıyan bir yazı ile cevap vermiştik.

„Güreşte yıkılan yorulmaz“ kabilinden bu kere de Millî Gazete'de „Partisel çalışma metodu İslamî midir?“ serlevhali bir yazı okuduk. Bu yazı „Yalancı pehlivanlar gibi“ şu satırlarla başlamakta:

„Bu sorunun izahı çok geniş (!) yapılabilir! Lakin biz burada özet olarak birkaçını vermeye çalışalım:

„Nass, Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşum ve yapımı, müctehidlerin kıyas ve icthadları...“

Hemen kendilerine soralım:

„İzahı çok geniş yapılabilir!“ diyorlar. Okuyucu da sanacak ki, İslam'da partinin olduğuna dair deliller ve izahlar vardır ve çoktur. Fakat bizim Millî Gazete âlimleri, devede kulak kabilinden deliller serdeylemişler ve izahlar yapmışlardır. Lakin biz de Millî Gazete okurlarına diyelim ki:

„Millî Gazete âlimleri ve yazarları, bugüne kadar hep abartma ve avutma ile sizi oyaladılar. Bunlara daha ne zamana kadar aldanacaksınız? Bakınız, bütün sermayeleri ortada: Nasslar mı istersiniz, Asr-ı Saadet mi istersiniz, tarihî belgeler mi istersiniz, kıyas ve icthad mı istersiniz? Hepsî var! Pekiyî ama, geriye ne kaldı edille-i şer'îyye'den? Olsa olsa bir icma kaldı! Onu ya unuttular ya da şimdilik hepsini söyleyemiyelim, birisi çıkar da „İcma“ nerede kaldı diye sorarsa: „İşte icma da var ya diye cevap veririz!“ Güzel ama ya birisi de çıkıp:

„Partinin İslam'da olduğuna dair vaki olan icmanın müctehid âlimleri kimlerdir?..“ diye sorduğunda acaba ne cevap verebilirler? El-cevap:

„Millî Görüş'te ve Millî Gazete'de müctehid âlim yok değil ki? İşte başta A. Selam Rençber Ziya Eryılmaz, Müftüoğulları, Efe'ler, Doğan'lar gibi nice allameler var! Bunlar yetmezse, hal-i hazırda milletvekili olarak parlamantoya girmiş Seyfül'İslam, İbn-ül Hudeybî Memnun, Hafız Selami gibi zatların varlığıyla icma nisabı tamam olur. Olmasa bile o sütunda daha nice âlim ve fazil insanlar var ya, onlarla nisab tamam olur ve işte o zaman İslam'da partinin olduğu isbat edilmiş olur ve artık kimse de bir şey diyemez, Cemaleddin Hoca'nın da sesi kesilmiş olur!..

Ey Millî Gazete yazar ve okurları ve tüm parti mensubları! Mâlumunuz olsun ki:

Bediüzzaman da dahil, o sütunda ismi geçenlerden hiç birisiyle icma munakid olmaz! Çünkü, bunlardan hiçbirî müctehid değildir. Üstelik „İttifakul müctehidin fi asrin...“ cümlesinde geçen „El-müctehidin“ kelimesinin harf-i târifî istiğrak içindir. Buna göre Millî Görüş ve Millî Gazete uleması, yukarıda isimleri geçenler de dahil, âlim ve ulema cemaatinin devede kulağı da değildir.

Demek oluyor ki, ihtiyaten geriye bıraktıkları „İcma“ delili de Millî Gazete müctehid ve yazarlarını kurtaramıyacaktır.

Şimdi serdettikleri delillere bakalım:

1- Nass:

a) Teğabun Suresi'nin „...O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun...“ mealindeki 16. ayet-i celilesi, partinin varlığına delil gösterilmektedir;

b) „Ben sizlere birşey emrettiğim zaman, imkânınız nisbetinde ona sarılın!“ manasını taşıyan hadis-i şerif delil olarak zikredilmekte. (Buharî ve Müslim)

c) Ayrıca Allah Resulü (s.a.v.), Sakif kabilesine İslam'ı arzederken onlar, zekât ve cihadın dışında İslam'ı kabul edeceklerini söylemişlerdir. Allah Resulü ise, „Müslüman olurlarsa, sonradan hem zekâtı verecekler, hem de cihad edeceklerdir,“ diye tekliflerini kabul etmişlerdir. (Ebu Davud)

d) Bunlardan başka, „Peygamber (s.a.v.), Dar'ün-Nedve'ye girmedî mi, Hilfû'l-Füdul'a üye olmadı mı?“ demektedirler.

e) Ve daha sonra Halife Ömer b. Abdülaziz'in oğluna cevaben:

„Hayır, böyle düşünme yavrum! Cenab-ı Hakk bile, içkiyi önce iki seferinde zemmetti, sonra üçüncü seferinde haram kıldı; Ben insanlara hakkı bir defada toptan yüklersem, onların bir çırpıda hakkı reddedeceklerinden korkuyorum...“ der.

f) Bir fıkıh kaidesi:

„Yapılabilen yapılamıyan için terkedilemez“ kaidesi ileri sürülmektedir;

g) Nasslar, Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşumu, kıyas ve icthadları incelediğimizde beşerî düzenlerde partisel çalışmanın metodu: Bölgenin sosyal, kültürel, coğrafi yapısı ve stratejik konumuna göre bir çok olumlu işaretlerin var olduğunu görebilmekteyiz, denmektedir.

h) Ve nihayet Mevdudî, Said Havva, Hasan Turabî, Hasan el-Benna'nın oğlu, Hudeybî'nin oğlu, Said Nursî ve Derviş Vahdetî Hafız İslamî, Dr. Abdülkerim, Mustafa Sibahî, Ömer Said ve İkbâl gibi zatlar örnek olarak gösterilmektedir;

i) Ve son olarak da, „Oy vermeyi günah gören görüş fitnesini müslümanların kulağına kim fısıldadı, dersiniz?“ sorusu sorulmaktadır.

Cevaplarımız:

1- Nasslardan, yani ayet ve hadislerden:

a) İslam'da partinin olduğunu, Kur'an ayetlerinden çıkartmak mümkün müdür? Mesela: Münafikûn Suresi'nin 16. ayetinden, ki yukarıda mealini gördünüz, İslam'da partinin varlığını, özünde ve yapısında bulunduğunu ve dolayısıyla partinin de şer'î bir sistem olduğunu isbat etmek mümkün müdür? Bu sorunun cevabı „Hayır!“ şeklinde olacaktır. Bir kere delille dava arasında „Takrib“ yoktur. Yani mezkûr ayet, genelde Ali İmran, 102. ayetinin hükmünü neshetmekte veya en azından külfetini hafifletmektedir. Yani kolaylıktan zorluğa doğru değil, tedricin hilafına olarak, zorluktan kolaylığa doğru bir seyir takip etmektedir. Dolayısıyla iddianın hilafına bir hüküm çıkmaktadır. Tedric kaidesi ise, genelde kolaylıktan zorluğa doğru bir seyir takip eder.

2- Hadisler:

a) Hadis-i şerif'lere gelince: Bunlar da Millî Gazete yazarlarının delili olmaz. Mezkûr ayetin tefsiri mahiyetindeki hadisin vürüd sebebi, Efendimiz (s.a.v.) hutbesinde hacc

emrini tebliğ ederken, bir zat: „Her sene mi, Ey Allah'ın Resulü?“ şeklinde bir sual sordu ve bu suali üç sefer tekrar etti. Efendimiz: „Eğer, evet deseydim, her sene hacc vacib olurdu ve gücünüz buna yetmezdi. O halde beni bıraktığım yerde bırakın. Zira sizden öncekileri helâk eden onların peygamberlerine (çok) sual sormaları ve ihtilafa düşmeleri idi. O halde sizi, nehyettiklerimden sakının, emrettiklerimi de gücünüzün yettiği kadar yerine getirin!“ diye buyurdu.

Görüldüğü üzere hadisten asıl maksad çok sual sormamaktır. Bunun yanında yasak edilenlerin tümünden sakınmak, ama emredilenlerin kolay olanlarını yerine getirmektir. Çünkü, menhiyyin anhlr genelde birer terk olduğundan kudrete ihtiyaç yoktur. Emirler bunun hilafıdır. Binaenaleyh, hadisin de tedric kaidesiyle bir alakası olmadığı gibi, dolayısıyla de „Takrib“ yoktur ve dolayısıyla bununla da parti isbat edilemez.

b) Sakif kabilesi ve hadis:

„Allah Resulü (s.a.v.) Sakif kabilesini İslam'a davet etti. Onlar, zekât ve cihadın dışında İslam'ı kabul edeceklerini bildirdiler. Bunun üzerine Peygamber onların tekliflerini kabul etmiş ve demiştir ki, „Müslüman olduktan sonra, onları da edâ ederler.“

Buradan da particiler, kendilerine bir pay çıkaramazlar. Zira burada Millî Gazete ulemasının anlayamadığı bir incelik var: Zira Peygamber'in onların tekliflerini kabul etmesinde ne bir taviz vardır, ne de bir tedric vardır. Çünkü, o anda ne zekâtın edası farzdır ve ne de cihad. Çünkü, bir kimse müslüman olur olmaz ona zekât farz değildir. Ancak malının üzerinden bir sene geçtikten sonra farz olur. Cihad da böyle: Savaşa karar verilirse veya düşman hücum ederse işte o zaman farz olur. Yani bu iki farz, onlara o anda farz değildi. Fakat onların şartları içinde namaz da vardı. Lakin Allah Resulü namaz şartını kabul etmedi. Neden? Çünkü, namaz o günden itibaren kılınması gerekirdi.

Demek oluyor ki, Peygamber'in bu davranışından da particiler kendilerine bir delil bulamazlar.

c) Hz. Muhammed'in Dar'ün-Nedve'ye girmesi ve Hilfü'l-Füdul'a üye olması meselesine gelince: Bunlardan da Millî Gazete alim ve uleması kendilerine pay çıkaramazlar. Çünkü, ikisi de nübuvtetten öncedir. Ancak „Bugün de çağırılsam giderim“ şeklindeki sözü, Hilfü'l-Füdul hakkındadır.

Bu arada particilere sormak yerinde olur: „Siz Peygamber'in nübuvtetten önceki sözlerine ve davranışlarına itibar edip hüküm çıkarmaya çalışıyorsunuz da, nübuvtetten sonraki buyurduğu: **„Kim bizim yapmadığımızı yaparsa o merduttur, yani yüzüne çarpılır,“** mealindeki hadisi niye gündeme getirmiyorlar? Yoksa hesaplarına mı gelmiyor? Ne dersiniz? Halbuki ikinci hadis, hem nübuvtetten sonradır ve hem de Buharî, Müslim, Ebu Davud, İbn-i Mace ve Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde vardır.

Sonra Peygamber (s.a.v.), Dar'ün-Nedve'ye gitti de cahiliyyete göre putlar üzerine yemin mi etti; yahut da tağutun önünde saygı duruşu mu yaptı? Hayır bunların hiçbirini yapmadı. Nitekim: Şam ticaret yolculuğunda daha çocuk denecek kadar küçükken Rahib Bahire'nin sorduğu suallere doğru cevap vereceğine dair putlar üzerine yemin etmesini Hz. Muhammed'den istemesi üzerine o, „Hayır, ben putlardan hiç hoşlanmam, dolayısıyla onlar üzerine bana yemin verdim!“ demişti.

Ey particiler ve Ey Millî Gazete fetvacıları! O daha küçükken küfrün önünde kıyam etmezken ve putlar üzerine yemin etmezken, sizler koca koca adamlarken putun önünde nasıl saygı duruşu yaparsınız ve o tağutun inkilablarını ve onun adına yapılan anayasasını koruyacağınıza dair yine onların koydukları put yeminini nasıl yaparsınız?!

d) Halife Ömer b. Abdülaziz (r.a.)'ın oğluna verdiği cevap: „Hayır, böyle düşünme yavrum! Çünkü Cenab-ı Hakk bile

içkiyi önce iki sefer zemmetti ve ondan sonra üçüncüsünde haram kıldı. Bu insanlara hakkı bir defada toptan yüklersem, onların bir çırpıda hakkı reddedeceklerinden korkarım!..“ der.

Millî Gazete yazar ve çizerleri, Ömer b. Abdülaziz'in (r.a.) oğluna olan bu tavsiyelerinden partinin cevazına dair bir şey çıkaramazlar. Bu olsa olsa İslam'da tedric kanununun bir ifadesidir. Kur'an'ın nüzül sırasında gelen emir ve yasaklar peyder pey, yani alıştırma alıştırma tamam olmuştur ve bir gerçektir, hikmet de bu yönde ve bu yoldadır. Maide/3 bu hakikatın bir isbatı olduğu gibi, „Helal bellidir, haram da bellidir ve aralarında şüpheliler vardır“ şeklinde varid olan hadis-i şerif de nebevî bir delildir. Yani burada iki mesele var: Tedric ve kemal. Yani İslam, hükümlerini getirirken, hepsini birden vaz etmemiştir; Şeriat 23 senede tamam olmuştur. Namaz ve oruç emirleri böyle olduğu gibi, içki ve faiz yasakları da böyle olmuştur ve neticede herşey tamam olmuş ve bitmiştir. Bugün İslam artık herşeyiyle ortadadır. Yalnız gelirken toptan değil, yukarıda da kaydettiğimiz gibi, tedric kaidesine riayet etmiştir.

Bugün de tedric cari midir?

Bu suale „Evet“ demek mutlak manada mümkün değildir. Ne tebliğ yönünden, ne de icra ve tatbik yönünden. Yani biz, İslam'ın helal ve haram hükümlerini, emir ve yasaklarını tebliğ ederken, bidayette olduğu gibi mi anlatacağız, yoksa „İslam; emir ve yasaklarıyla işte budur“ diyebilecek miyiz?

Evet biz, Ümmet-i Muhammed olarak, gayri müslim fert ve milletlere İslam'ı bir bütün olarak anlatmakla ve tebliğ etmekle mükellefiz. Tedric kaidesi bu mevzuda cari değildir. Tebliğ mevzuunda böyle olduğu gibi icraatta da bu böyledir. Yani bir fert veya bir millet çıkıp ben İslam'ı kabul ettim, derse biz ona İslam'ı bir bütün olarak emir ve yasaklarıyla anlatmakla mükellef olduğumuz gibi, o da bunların ilmini ve tatbikini öğrendikten sonra yapmakla ve yerine getirmekle sorumludur. Ancak bu hususta istisnaî haller olur. Mesela: Emri-i mâruf ve nehy-i münker bابتında öyle haller olur ki, emirlerin icrası, yasakların önünün alınması devlet gücüne bağlıdır. Sizin de ya devletiniz yok ya da devletiniz zayıf düşmüş; duruma hâkim değil. Bu halde de yine siz İslam'ı bir bütün olarak anlatırsınız. Fakat icraata gelince gücünüzün yettiğini tatbik sahasına koyar ve işte burada tedric kaidesini gündeme getirirsiniz.

İşte Halife Ömer b. Abdülaziz'in oğluna olan tavsiyesi, istisnaî haller cümlesindedir. Nitekim: Halife'nin, oğluna tavsiye ederken gösterdiği gerekçe de bu yoldadır:

„Oğlum: Senin ecdadın, insanları haktan inhirafa davet eylediler, işler çığırından çıkarıldı. Şer çoğaldı, hayır azaldı. Şimdi nöbet bana geldi. Madem ki, bu ahvalin def'aten, yani bir seferde ıslahı kabil değil, iyisi bu değil mi ki, her gün bir hakkı ihya ve bir batılı imha edeyim ve ölüncüye dek her gün bu yolda gideyim,“ diye cevap vermiştir. Keza Hz. Ali (kerremallahü veche) de öyle yapmıştır:

Kendisine Hz. Osman'ın katillerini yakalatıp kısas ettirmesi teklifi geldiğinde o, şöyle demişti:

„Şu anda onları yakalayıp gereken cezayı verme mümkün değildir. Zira suçlular çok, ortalık karışık, dolayısıyla devlet güçsüz. Devlet kendisini toparlayıncaya kadar bu işin tehir edilmesi lazım gelmekte...“

Yalnız yine şunu unutmamak lazımdır ki, istisnaî olan bu hallerde bile taviz verme yok, yani batıl yollara başvurma yok. Çünkü, şer yollardan giderek ne şerler önlenir ve ne de emirler yerine getirilir. Ama Millî Gazete fetva emirlerine sorun ve deyin ki:

„T.C meclisine girip şerleri ve batılları, bir bir de olsa ortadan kaldıracaklarını söylemektedirler ve bu noktadan hareketle partiye cevaz vereceklerini söylüyorlar, ama o noktaya gelinceye kadar ne günahlar, ne haramlar ve hatta imanı tehlikeye düşürecek ne duruşlar ve ne yeminler yaptıklarını niye söylemiyorlar? Gerek Ömer b. Abdülaziz ve gerekse

Hız. Ali peyderpey batılların ve haksızlıkların üzerine giderlerken particilerin yapmakta oldukları gibi mi yaptılar? Örnekler verirken neden tek taraflı veriyorlar, hesaplarına geldiği yerleri alıp, hesaplarına gelmeyen yönleri niye unutuyorlar? Bu, İslam'a ihanet değil midir? Allah'ın huzurunda bunun hesabını nasıl vereceklerdir?!

f) Kaide:

Particiler, „Yapılabilen, yapılamayanlar için terkedilmez“ kaidelerini ileri sürmekte ve kendilerine bir pay çıkartmak istemektedirler. Partinin müctehidleri (!) hiç boşuna yorulmasınlar! Bu kaidenin varlığı İslam'da partinin varlığını isbat etmez. Evet böyle bir kaide vardır ve şu şekilde asıl ifadesini bulmuştur:

Evet; bu kaide yukarıda kaydedilen ayet ve hadiste geçen „İstittaa“ kelimesiyle alakalıdır. Yani „Gücünüzün yettiği kadar Allah'tan ittika edin, gücünüzün yettiği kadar emrettiklerimi yerine getirin,“ şeklinde manalandırılan ayet ve hadise istinad eder. Fethü'l-Bari sahibi, o hadis ve bu kaideyi zikrettikten sonra şunu naklediyor:

„Şeriat'ın menhiyyata gösterdiği itina, memurata gösterdiği itinanın fevkindedir. Yani emredilenlerden ziyade nehyedilenler üzerinde daha çok durmuştur. Nehyedilenlerin terkinde meşakkat olsa da...“ (c. 13/276)

Harama götüren de haramdır:

Gerek delillendirmede ve gerekse icraatta İslam'a istinad ederken, İslam'ın bütününe gözönüne getirmek kaçınılmazdır. Yoksa, İslam'ın bir kısmını alıp bir kısmını almamak veya bilmemek hususuna İslam, asla rıza göstermez, üstelik böyle yapanları tel'in eder. Binaenaleyh, particilere sorun ve deyin ki: „Harama götüren şey de haramdır“ kaidelerini niye gündeme getirmiyorlar? Getiremezler! Çünkü, onlar için parti her şeyden üstündür; parti için İslam'dan faydalanabildiklerini alırlar; Hatta İslam'da partinin olduğuna dair kırk tane ayet ve hadis vardır, derler ve hatta hadis uydurmaktan bile çekinmezler.

Hele hele „Düşmanın silahıyla silahlan!“ sözünü hadis diye hemen hemen bütün particiler ezberlemişlerdir. Biz, bunun bir Peygamber sözü olduğuna dair defalarca kaynak istediğimiz halde bugüne kadar getiren olmamıştır. Belki partinin fetva eminleri bunun kaynağını bulurlar da hem particileri hem de bizleri memnun etmiş olurlar. Ve şimdiden kendilerine teşekkürlerimizi bildiririz. Fakat heyhat! Çünkü, Avrupa'nın fetva emini M. Efe Hoca, bir konuşmasında (Rüsselsheim'daki konuşmasında) parti hakkında kırk tane delil var, ayet ve hadisler var, demişti. Biz kendilerine haber ettik, „Kırkın 39'unu kendisine başlıyalım; birini bize yazsın!“ demiştik. Fakat bugüne kadar bir cevap gelmedi.

İşte, „Harama götüren şey de haramdır!“ kaidelerini gündeme getiremezler ve getiremezler. Çünkü, o zaman kendilerinin de partilerinin de işi bitmiş olacaktır. Yani partinin de haram olduğunu kendi ağzlarıyla söylemiş olacaktırlar. Neden? Çünkü parti tüzükleri haram, saygı duruşları haram, yemin edişleri haram ve hatta küfür!.. Binaenaleyh bunlar, her yönüyle çıkmazın içindedirler, bataklığın içindedirler, batılın içindedirler...

g) Diyorlar ki: „Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşumu, kıyas ve ictihadları incelediğimiz zaman beşerî düzenlerde partisel çalışmanın metodu: Bölgenin sosyal, kültürel, coğrafi yapısı ve stratejik konumuna göre birçok olumlu işaretlerin var olduğunu görebilmekteyiz.“

Sorun bu efendilere:

1- Gerek Asr-ı Saadet'te ve gerekse İslam tarihinin oluşumunda, kıyas ve ictihadda partisel çalışmaların metoduna tek bir işaret verebilirler mi? Veya tek bir örnek gösterebilirler mi veyahut da İslam tarihinin hangi devrinde ve döneminde partisel çalışma olmuştur veya parti ve parti metodu, hangi kıyas veya ictihad delillerine dayanmaktadır?..

Sonra işaretler tâbirini kullanmaktadırlar. Nassların ve delillerin sarahatı karşısında işaretin önemi olmadığını acaba

biliyorlar mı? Biliyorlarsa niye bu tabiri kullanıyor ve zaman israfına niye sebebiyet veriyorlar. „İbare ile işaret tenakuz ettiğinde ibaresiyle delalet eden delil tercih edilir,“ kaidesi vardır. Şayet bunu bilmiyorlarsa, ilmî mevzularda ve gazete sütunlarında niye boy gösteriyorlar?

2- İslam İslam'dır; bölgeye göre veya stratejiye göre hükümleri değişmez. Değişmesi gerekiyorsa mesela: Bir ikrah hali, bir zaruret hali gibi, bazı hükümlerin değişmesini bizzat kendisi getirmiş, ortaya koymuş, bizim kafamıza bırakmamıştır. Ve bunların içinde ne parti vardır ve ne de partisel metod!..

h) İltica meselesi:

Meşru muazeretler karşısında iltica edilir. Edilmesi de meşrudur. İltica edilen merci gayri müslim ferd de olur, devlet de olur. Yalnız bir şartla: O da taviz verme yok! Hz. Ebu Bekir'in kabul ettiği şartlar taviz cinsinden değildir. Farz olan, namazın kılınması ve Kur'an'ın okunmasıdır. Yoksa herkesin gözleri önünde namaz kılması veya herkesin işitebileceği şekilde okuması şart değildir. Ayetleri tebliğ etme meselesi ayrı.

i) Darü'n-Nedve'ye gelip melik olması teklifi:

Millî Gazete uleması diyorlar ki, „Evet, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, elbette o teklifi kabul edemezdi. Çünkü, teklif beraberinde şartlar getiriyor; İslam davasından vazgeçmesi. Bunu kabul etme küfürdür. Nasıl kabul edebilirdi? Bize de aynı teklifler yapılırsa elbette biz de kabul edemeyiz.

Sorun bu beylere ve deyin ki, sizin T.C. meclisine girip söz sahibi olabilmeniz, beraberinde aynı şartları getirmiyor mu? Hem de bir kaç sefer! Nitekim: „Öze inelim“ başlığı altında göreceksiniz. Bunlardan hangisini bir müslüman, müslüman olarak kabul edebilir? Alınmış mı bunların fetvası?

k) Parti kuran veya partiye girenler:

Ve nihayet particiler bir takım isimler ve simalar vermektedirler, iddialarına destek sağlamak için! Mesela: „Mevdudî, Said Havva, Hasan el-Benna'nın oğlu Seyfül'İslam (milletvekili), el-Hudeybî'nin oğlu Memnun (milletvekili), Said-i Nursî ve Derviş Vahdetî (beraber „İttihad-i İslam Partisi“ni kurmuşlar), Hafız Selamî (milletvekili), İhvan, Irak'ta Nevf ve İbrahim Davud'un askerî hükümetlerine iştirâk etmişler, Rus meclisinde çarlığın esareti altında yaşayan müslümanlar, Pakistan'da Ebü'l-Alâ el-Mevdudî zalim idarecilerin düşürülmesi için sağ ve sol gruplarla birliğe razı olmuştur. Hasan el-Benna aday oldu, Mustafa Sipahî Suriye'de parti kurdu, Ömer Said Endonezya'da „Şirket-i İslam“ ismiyle parti kurdu, Allâme Muhammed İkbâl eyalet meclisine seçildi. İşte bütün bu zatlar, İslamî uyanış ve şuurlaşmamıza vesiledirler.“

İşte particiler böyle diyorlar. Cevabımız odur ki:

1- Gösterdikleri yaklaşık bu 15 isim, dertlerine deva, göğüslerine şifa olmaz ve olamazlar. Çünkü, bunların bir kısmı ne parti kurmuş ne de bir partide arz-ı endam etmiş! Mesela: Bediüzzaman ile Derviş Vahdetî, parti kurmamışlardır. „İttihad-i İslam Cemiyeti“ni kurmuşlardır. Ama bizim Millî Gazete uleması ya araştırma yapmamışlar ya da cemiyetle partiyi birbirine karıştırmışlardır. Üçüncü bir şık kalıyor ki, o da şu: Nasıl olsa yuttururuz!..

2- İkbâl, eyalet meclisine seçilmiştir. Seçilir ya!

3- Ebu'l-Alâ el-Mevdudî, sağ-sol ile birleşerek baştaki idarecileri düşürmüştü. Caizdir, ya! Ayetullah Humeyni de solcularla birleşip Şah'ı düşürdü. Çünkü ipin ucu müslümanların elinde olmak kaydı şartıyla kâfirlerden istifade edilebilir!..

4- Bunlardan bir kısmı da askerî hükümetlerde görev almışlar. Fakat sormalı ki, askerî hükümetlerde parti olur mu?

5- Velev ki, bütün bunlar parti kurmuşlar ve meclislerine girmişlerdir. Bu noktada hemen şu iki suali kendilerine sorun ve deyin ki:

a) Bunlar isim ve şahıs olarak bizim için şer'î birer delil midir? Nitekim: Bediüzzaman Hazretleri, „**Partiler birer muzir kuruluştur. Çünkü partiler meleği şeytan, şeytani melek gösterirler,**“ derken, Mehmed Zahid Kotku Efendi de, „**Partiler, hiç de doğru değildir, çünkü millet bütünlüğünü parçalarlar.**“ („İslam'da Partiyi Destekleme Yoktur ve Günahdır“ isimli bildirimizi okuyun! Orada kaynaklarını da göreceksiniz.)

a) İkinci sorunuzu onlara sorun ve deyin ki: Verdiğiniz bu isimlerden hangisi iktidara geldi de devlet oldu ve şeriat'ı bütünüyle hayata hâkim kıldı. Cevap veremeyeceklerdir. Bu sualin cevabını yine biz verelim ve diyelim ki, „**Hayır, parti yoluyla İslam adına çıkanlar bu güne kadar iktidar olmamışlar, üstelik Peygamber metoduyla yola çıkanlara engel ve mani olmuşlardır ve olmaktadırlar. Bu yönden de veballeri çok büyüktür.**“

Mevdudî, „İslam'ın Çağrısı“ isimli kitabının 99. sayfasında şöyle der:

„**Böyle davranmanın nedeni şu: Acele etmek, beklenen sonucu engeller. Mesela bozuk bir hükümete, bizi hedefe yaklaştıracak düşüncesiyle katılmak, isabetli bir hareket değildir. Çünkü deneyimler bunun iyi sonuçlar vermediğini göstermiştir. Öyle ya, egemenliği ellerinde bulunduranlar iç ve dış politikayı çıkar ve istekleri doğrultusunda yürüteceklerdir. Hayırlı sonuçlar elde etmek için onlara katılanlar ise, o bozuk gidişe ayak uyduracaklardır. Bunun anlamı şudur: Bunlar sonuçta hâkim hükümetin elinde oyuncak duruma düşmeye mecburdurlar.**“

Öze inelim:

Ne demişler: „Bir bina çürük olursa, direk ver de ver; neye yarar? Bir gün gelir yıkılır, gider! “ Biz de buna bir cümle ilave edelim: „İçindekiler altında kalır da ne şehid olurlar, ne de gazil!“ Teneşire suçlu olarak çıkarlar. Neden? Çünkü, ortada sağlam bina varken, o binaya taşınmayı akıl edemeyip çürük binada oturmaya devam ettiler de ondan!..

Teneşir meselesi bize şunu hatırlattı:

Bir tenbih: Ey particiler! Çalmakta olduğunuz yanlış kapının önünde her an ölüm tehlikesi vardır. Ve bilmelisiniz ki, çürük (parti) binasının bekçileri mesabesinde olan hoca ve idarecilerin gözleri kör, kulakları sağır ve kalpleri dumura uğramıştır. Neden? Çünkü idareciler makama, hocalar da paraya meftun olmuşlar da ondan!

O halde vakit geçirmeden, az ileride gözlerinizin önünde sapasağlam bir bina var. Hem de Peygamber binası (tebliğ metodu)! İşte o binaya geliniz! Geliniz de „Sırat-ı Müstakim“ yolundan yürürken teneşire çıkarsınız da dünyanız mâmur, ahiretiniz mesud olur!..

Bu tenbihten sonra, parti ve İslam meselesinin özüne ve yapısına inelim ve meseleyi bu açıdan ele alalım ve bu iki müesseseyi mukayese edelim:

23 delil:

Millî Gazete ve onun âlim ve uleması (!), „İslam'da parti, illa da parti vardır!“ fetvasını çıkartmak için 23 civarında delil, mesned, kaynak ve emsal göstermişlerdir. Fakat, Millî Gazete ve onun yazarları bilsin ki 23 değil, bu rakamın sağına bir de sıfır koysalar, adet 230'a çıksa da yine isbat edemezler. Neden? Çünkü, bu iki müessesese birbirine ters de ondan! Sadece birkaç misal:

1- Menşe itibarıyla:

İslam vahye dayanır, parti ise insan kafasına dayanır.

2- Netice itibarıyla:

İslam birleştiricidir, parti ise bölücüdür. O halde hakla batıl karşıya: Vahye dayanan İslam, hak; insanın kafa yapısına dayanan parti, batıl! Keza müslümanları birleştirme hak, parti parti bölme batıl!..

3- Metod itibarıyla:

İslam'da metod „Sırat-ı Müstakim“, partide ise put anayasası

ve put yolu!..

4- Yemin itibarıyla:

İslam'a göre yemin Rabb'ülâlemin'e, partiye göre yemin, M. Kemal putuna ve onun anayasasına!..

5- Mekân itibarıyla:

İslam'a göre putsuz ve resimsiz bir yer, partiye göre putun bulunduğu ve resminin asıldığı bir yer.

6- Mesned ve kaynak itibarıyla:

İslam'a göre Kur'an, partiye göre ise put anayasası!..

7- Karara bağlama itibarıyla:

İslam'a göre ba'deşura reisin verdiği karar, partiye göre ise parmak sayısı!..

Muhasebe:

Şimdi Millî Gazete yazar ve çizerlerine, Millî Görüş hoca ve idarecilerine sorun! Biz değil, siz sorun! Arkalarından gittiğiniz bu adamlara sorun ve deyin ki:

„**Birbirine taban tabana zıt olan bu iki müessesese bir araya gelir mi? Dolayısıyla birbirine ters düşen partiyi nasıl İslam'a mal edersiniz? İslam'da parti vardır, diye nasıl söylersiniz? Siz de hiç mi akıl yoktur? Siz de hiç mi insaf yoktur? Siz de hiç mi Allah korkusu yoktur?..**“

Millî Gazete'den ve onun cesur (!) yazarlarından sorur ve deyin ki; yuvarlak konuşmayın, ayet ve hadisleri kendi kafanıza göre te'vil ve tefsir etmeyin, şahısları edille-i şer'iyyedenmiş gibi delil göstermeyin! Açık, net ve kesin konuşun! Ve hatta deyin ki, bize 23 tane delil göstermeyin: 22'si size kalsın, bize bir tane getirin ve gösterin! Ama Kur'an'ın metnine ve ruhuna uygun olsun! Tıpkı bizim dediğimiz gibi: M. Efe Hoca, Rüsselsheim'da bir düğün konuşmasında: „İslam'da partinin olduğuna dair kırk tane ayet ve hadis gösteririm!..“ demişti. Biz, kendisine haber ettik ve dedik ki, kırk değil, otuz dokuzunu kendisine bağışladık, bize sadece bir tanesini gösterebilir ve yazsın! Fakat göstermedi, gösteremedi, gösteremez de! Neden? Çünkü, delil yok da ondan ve çünkü İslam'da parti yok da ondan!..

Netice ve tavsiyelerimiz:

Şeriat olmayan, Allah'ın kitabına ve Peygamber'inin sünnet'ine dayanmayan ve ulema tarafından tasdik ve tasvib görmeyen ve tatbikatta da kârdan çok zarar getiren ve binnetice dünyada hüsrana, ahirette ise günaha, hatta küfre götüren parti sistemini bırakın da şeriat'ın ta kendisi olan; Peygamber metodundan ibaret bulunan „Tebliğ metodu“na gelin ve neticeyi Rabb'ülâlemin'in takdir ve nusretine bırakın! Bırakın da dünyada da rahat edin, ahirette de!

Bize kızmayın ve darılmayın:

İslam dünyasının neresinde olursa olsun, bütün partiler ve particiler için geçerli olan bu yazımızı ve tavsiyelerimizi, elinizi vicdanınıza koyarak ve ince ince düşünerek okuyun, tekrar tekrar okuyun ve ondan sonra red ve kabul edin! Yetmiyorsa bir de Muhammed Kutub tarafından kaleme alınan ve Ümmet-i Muhammed Gazetesi'nin 32. sayısında neşredilen yazı ki, aynen aşağıya alıyorum, bu yazıyı da tekrar tekrar okuyun! Okuyun da işte o zaman; hem bakanlıkta çalışan iki kişiden birinin sadece temizleme makamında bulunan hademe ile Allah'ın hâkimiyet hakkını gasbeden hâkimiyet makamında oturan bakan arasındaki farkı göreceksiniz hem de fitnenin oy vermeyi günah gören ve Peygamber metodunu takib eden görüş tarafından mı müslümanların kulağına fısıldanmış veya bir küfür sistemini takib eden görüş tarafından mı üflenmiş olduğunu göreceksiniz. Ve ayrıca „**Dünyayı Fesada Veren İki Put**“ başlıklı yazıyı da ibretle ve dikkatle okuduğunuzda, „Partiye oy vermek demek, şeriat'a hayır demekten“ ibaret olduğunu göreceksiniz ve partinin nasıl korkunç bir fitne olduğunu müdellel bir şekilde kabul ve tasdik etmiş olacaksınız. Dost acı konuşur kabilinden, komaya girmiş hastanın kurtuluşu dozajı fazla iğne ve ilaçlarla mümkündür. Sözlerimizi burada bitirirken, şu duayı akşam ve sabah yapmanızı tavsiye ederim:

„Ya Rabb’i! Bize hakkı hak olarak göster ve hakka tabi olmamızı nasib et; batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmamızı bize hidayet buyur!“
Selam Hakk’a tabi olanlara!..

„Yönetime iştirak etmek, Şeriat’ın tatbikini gerçekleştirmez”

Hangi yoldan olursa olsun, yönetime ve seçimlere iştirak etmeyi uygun görmüyorum. Bu yoldan şüphesiz ki, bir kısım faydalar sağlanabilir. Fakat Allah’ın şu sözünü gözönüne getirmeliyiz:

„Onlarda hem büyük günah, hem de insanlar için yararlar vardır. Ama günahları yararlarından daha büyüktür.“ (Bakara, 219)

Muhakkak ki, yönetime katılma bir takım cüz’i faydalar getirir. Bu yolda mücadele verenler:

„Eğitim bakanı bizden olsa İslam’ın eğitim metodlarından bir kaçını koysa komünistlerin ve mülhidlerin eğitim metodunu koymasından daha iyi değil midir?“ diyorlar. Karşılığını Allah’dan bekleyerek bu meseleyi şöyle izah edeyim:

Müslüman cemaatler yönetime katılmakla cüz’i faydalar sağlarlar. Fakat bu katılmalarından dolayı büyük günah ve zarar tahakkuk eder.

Birinci zarar:

Biz Allah’ın indirdiğinin dışında hükmetmek haram ve batıl diyoruz, daha sonraki günlerde Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyen yönetimlere katılıyoruz. Bu iki durumu birbiriyle nasıl bağdaştırırız? Bu gevşekliğimizin ve ciddiyetsizliğimizin delili nedir?

Bugün biz, yaptığımız işlerde İslam davasını ciddiyetsizleştiriyorsak, çağırdığımız dava üzerine insanların doğru olmasını, doğru kalmasını nasıl arzu ederiz? Biz „Bu yönetim haram ve batıldır“ der, yarın sabah o yönetime iştirak ederiz. Bunda ne kadar cüz’i kazançlar tahakkuk ederse etsin, zararı daha büyük olacaktır. İslam davası ve Allah’ın indirdiklerinin dışında hükmetmek, Allah’ın indirdikleriyle hükmetmemek basit ve önemsiz bir şey haline gelir. Allah’ın indirdikleriyle hükmetmemek batıl ve haram diyorsak, peki biz bu yönetimlere nasıl katılır ve yardımcı olabiliriz? Bu en büyük durumda böyledir. Bundan daha aşağı olmayan seviyede de durum şöyledir:

Bakan olacak hiç bir kimse düzene bağlılık yemini etmeden bakan olamaz. Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyen düzene bağlılık yemini kendilerinden istendiği zaman İhvan-ı Müslimin’in davranışı ne olacak acaba? Yemin edecekler mi, yoksa etmiyecekler mi? Eğer yemin etmeyeceklerse başta hükümetten çıkacaklar, eğer yemin ederlerse emanete hiyanet etmiş olurlar.

Vakıanın yerini ve ismini belli etmeye bu konu ile ilgili vuku bulan bir olaydan söz etmeye gerek yoktur.

İhvan-ı Müslimin’den bir kişi eğitim bakanı oldu ve öğretim için çeşitli metodlar koydu. Sonra bu bakan değişti. Çünkü cahiliyye toplumlarında vuku bulan bir olaydır bu bakanların değişmesi. Yeni gelen bakan, eski bakanın yaptığı bütün eserleri kaldırdı. Din derslerini dörtten ikiye indirdi ve kalan bu iki saatte müzik, raks (dans) dersleri koydu. Peki bu müslüman bakan kendisinden sonra eserlerinin yok edildiği bu kısa sürede ne yaptı? Bu davayı, yani İslam davasını basitleştirdi, ciddiyetsiz hale soktu ve insanları oyaladı.

„Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.“ (Maide, 44)

Ey insanlar diyorsunuz ve onların elleri içine ellerinizi nasıl koyuyorsunuz? Allah’ın ayetlerinden şu ayeti tefsir etme

mesuliyetini taşıyorum:

„Allah’ın ayetlerine küfredildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar onlarla oturmayın.“ (Nisa,140) Yani, Allah’ın ayetlerine küfür ve alay gece gündüz Allah’ın hâkimiyetini ve hükmünü reddetmekten daha kötüdür, daha büyüktür. Ondandır onların yanında oturur ve onlarla görüş alış-verişi yaparız. Sofrada beraber otururuz, onların görüşü bizim görüşümüz, onların sesi bizim sesimiz olur. Sonra temiz bazı kardeşlerimiz demokratik tirmanma yoluyla mecliste çoğunluğu ele geçirerek galib geleceğiz diye düşünüyorlar.

Düşmanlarımızın bizim basamak basamak tirmanmamıza ve bir gün İslamî yönetimi ilan etmemize müsaade edeceklerini nasıl düşünebiliriz? Meclisteki çoğunluğu oluşturan müslümanları yakalamaları onlara güç gelir mi?

Bir tağut övünerek, güzel konuştuğunu göstermek için avurdunu açarak bir gün şöyle konuştu:

„Bir gecede 20 bin kişiyi tutukladım!“ Peki parlamentonun üyeleri kaç kişidir? 300 kişidir. Bunlar bir saatte belki 15 dakikada tutuklanmaz mı? Onlar mecliste iken tutuklanırlar. Bu yolu düşünmemiz bizim için zayıflık ve safliktir. Biz, bu yolla, İslamî yönetimin gelmesini uzaklaştırırız. Nasıl? Yolların en kısası bu değil mi, derler. Hayır, bilakis en uzunudur.

Müslümanlar ne zaman yeryüzünde güçlü ve büyük olurlar?

Cemaatler „La ilahe illallah“ın Allah’ın şeriat’ının hâkim kılınması manasına geldiğini anladıklarında „Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir!“ olduklarını anlayınca ve bu idrak ve anlayış aksiyona dönüşürse müslümanlar o zaman yeryüzünde güçlü olurlar. Allah’ın şeriat’ıyla hükmetmeyenlerle biz beraber oturur, onların yanında bulunursak cemaatlerin fikirlerini olgunlaştırır mıyız, yoksa idraklarının oluşmasını geciktirir miyiz?

Bilakis onların idraklarını geciktiririz.

Biz, onlara (cemaatlara) kötülüğe düşüren sebepleri söyleriz veya onlara bir söz söyleriz fakat kendimiz başka türlü yaparız. O zaman bizler, bu cemaatleri kaybederiz, idraklerini geriye döndürür ve Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeye götürmeye onları geciktiririz.

Bazı insanlar biz iktidarda olmayınca hiçbir şey yapamayız diyorlar.

Hayır, ey kardeşim! Biz daima çalışacağız. Cemaatleri „La ilahe illallah“ hakikatına ulaştırmak için nefsimizle çalışacağız.

İşte faydalı, verimli çalışma budur. Yol da, metod da budur! Bu yolda ceza ve zindanlara girmenin olduğunu söyleyerek sizleri acizlendirmek istemiyorum. Bunun yolu yönetime ortak olmak değil, caddelerde mücadele vermektir.

NOT: Bu yazı 05.10.1983 yılında Ürdün’de yayınlanmakta olan „El-Livai“ dergisinde, Haziran 1990 tarihinde de Lübnan’da yayınlanan „El-Vai“ dergisinde yayınlanmıştır.

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-
Emir’ül-Mü’minîn ve Halîfet’ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6